

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Gennaro Cafaro

Tožena stranka: DQ

Vprašani za predhodno odločanje

1. Ali je nacionalni predpis iz odloka predsednika Sveta ministrov z dne 9. septembra 2008, ki na podlagi člena 748, tretji odstavek, zakona o letalstvu določa omejitve zaposlovanja letalskega osebja družbe DQ, zlasti pa samodejno prenehanje delovnega razmerja ob dopolnjenem šestdesetem letu starosti, v nasprotju z Uredbo št. 1178/2011⁽¹⁾ v delu, v katerem je za zaposlovanje pilotov v komercialnem zračnem prevozu najvišja dovoljena starost določena na petinšestdeset let, in ali je to uredbo mogoče uporabiti v zadevnem primeru, če se v njem ne upošteva posebni nacionalni predpis?
2. Podredno, če meni, da se Uredba v obravnavanem primeru *ratione materiae* ne uporablja, ali je navedeni nacionalni predpis v nasprotju z načelom prepovedi diskriminacije na podlagi starosti iz Direktive 2000/78⁽²⁾ in Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (člen 21(1)), ki je konkretno izražena v Direktivi 2000/78?

⁽¹⁾ Uredba Komisije (EU) št. 1178/2011 z dne 3. novembra 2011 o tehničnih zahtevah in upravnih postopkih za letalsko osebje v civilnem letalstvu v skladu z Uredbo (ES) št. 216/2008 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 311, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 79).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litva) 26. junija 2018 – AW, BV, CU, DT/Republika Litva, ki jo zastopajo Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras in Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

(Zadeva C-417/18)

(2018/C 352/21)

Jezik postopka: litovščina

Predložitveno sodišče

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: AW, BV, CU, DT

Tožena stranka: Republika Litva, ki jo zastopajo Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras in Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali člen 26(5) Direktive 2002/22/ES⁽¹⁾, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES⁽²⁾, določa obvezno posredovanje informacije o lokaciji, če gre za klice z mobilnih naprav brez kartic SIM?
2. Ali dejstvo, da nacionalna zakonodaja države članice dopušča posameznikom, da kličejo na evropsko številko za klice v sili „112“ brez kartice SIM, pomeni, da je treba informacijo o lokaciji za take klice v sili določiti v skladu s členom 26(5) Direktive 2002/22/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES?

3. Ali je nacionalna zakonodaja, določena v točki 4.5.4 postopka za dostop naročnikov in/ali uporabnikov do storitev organov, ki rešujejo nujne primere (različica, ki je veljala od 11. novembra 2011 do 15. aprila 2016), ki med drugim določa, da morajo ponudniki javnega mobilnega omrežja posredovati informacijo o lokaciji z natančnostjo pokrivanja (sektorja) bazne postaje (angleško Cell-ID), ki pa ne določa minimalne natančnosti (v smislu razdalje), s katero morajo bazne postaje določiti lokacijo kličočega ali gostoto porazdeljenosti baznih postaj (v smislu razdalje), v skladu s členom 26(5) Direktive 2002/22/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES, ki določa, da morajo pristojni regulativni organi določiti merila za natančnost in zanesljivost zagotovljenih informacij o lokaciji kličočega?
4. Če sta odgovora na prvo in/ali drugo vprašanje, da država članica mora zagotoviti, da se informacija o lokaciji določi v skladu s členom 26(5) Direktive 2002/22/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES, in/ali je odgovor na tretje vprašanje, da nacionalna zakonodaja ni v skladu s členom 26(5) Direktive 2002/22/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES, ki določa, da pristojni regulativni organi določijo merila za natančnost in zanesljivost zagotovljenih informacij o lokaciji kličočega, ali mora nacionalno sodišče, ko odloča o vprašanju odškodnine, ugotoviti neposredno vzročno zvezo med kršitvijo prava Unije in škodo, ki je nastala posameznikom, ali pa je dovolj ugotoviti posredno vzročno zvezo med kršitvijo prava Unije in škodo, ki je nastala posameznikom, če v skladu z določbami nacionalnega zakona in/ali nacionalne sodne prakse ugotovitev posredne vzročne zveze med protipravnimi dejanji in škodo, ki je nastala posameznikom, zadostuje za nastanek odgovornosti?

⁽¹⁾ Direktiva 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 367).

⁽²⁾ Direktiva 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o spremembah Direktive 2002/22/ES o univerzalnih storitvah in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami, Direktive 2002/58/ES o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij in Uredbe (ES) št. 2006/2004 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov (UL 2009, L 337, str. 1).

Tožba, vložena 29. junija 2018 – Evropska komisija/Kraljevina Španija

(Zadeva C-430/18)

(2018/C 352/22)

Jezik postopka: španščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopniki: T. Scharf, J. Rius, G. von Rintelen, agenti)

Tožena stranka: Kraljevina Španija

Predlogi tožeče stranke

- Ugotovi naj se, da Kraljevina Španija s tem, da do 18. septembra 2016 ni sprejela vseh zakonov in drugih predpisov, potrebnih za uskladitev z Direktivo 2014/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o primerljivosti nadomestil, povezanih s plačilnimi računi, zamenjavi plačilnih računov in dostopu do osnovnih plačilnih računov ⁽¹⁾, oziroma da v vsakem primeru o teh predpisih ni obvestila Komisije, ni izpolnila obveznosti iz člena 29(1) navedene direktive;
- Kraljevini Španiji naj se v skladu s členom 260(3) naloži plačilo dnevne denarne kazni v višini 48 919,20 EUR, z učinkom od dneva razglasitve sodbe, s katero je ugotovljena neizpolnitev obveznosti sprejetja potrebnih predpisov za uskladitev z Direktivo 2014/92/EU oziroma obvestitve Komisije o teh predpisih;